Aantal overlijdens door euthanasie bijna verdubbeld sinds 2020

Het aantal Belgen dat overlijdt door euthanasie, zit in sterk stijgende lijn. Het betreft nu bijna 3,8 procent van alle overlijdens. Ook het ‘euthanasietoerisme’ blijft toenemen, maar minder scherp. Vooral Fransen kwamen daarvoor naar ons land, en een enkele Thai of Rus.

5 oktober 2026 om 23:59

Maak ons je Google-favoriet!

De Franse acteur Arnaud Denis (43) overleed op 22 september in Namen door euthanasie. Hij leed aan ondraaglijke en onbehandelbare pijnen sinds hij drie jaar geleden een herniaprothese kreeg ingeplant. Ook nadat die prothese operatief weer verwijderd was, bleven de pijnen aanhouden. Denis liet in januari in de Franse media al weten dat hij een eerste afspraak had met een arts in België. Net zoals Belgen die euthanasie aanvragen, moeten buitenlanders een zorgrelatie aangaan met de artsen die de aanvraag beoordelen en uitvoeren. Denis had eerder vergeefs de firma aangeklaagd die de protheses maakte, en zei in een afscheidsbericht op sociale media dat hij de “gelukkigste man op aarde” was geweest, tot hij ziek werd.

Het aantal Fransen dat de grens met ons land oversteekt om hier te kunnen sterven, stijgt niet spectaculair, maar wel elk jaar een beetje. In 2024 waren ze met 106, een jaar later met 110. De

gemeenschappelijke taal maakt het voor hen makkelijk om zich tot Franstalige ziekenhuizen en artsen in België te wenden, maar toch kloppen velen ook bij het ‘Uitklaring Levenseinde’-team in Wemmel aan, zegt professor Wim Distelmans. “Omdat artsen in Franstalig België hier vaker weigerachtig tegenover staan. Dat zie je ook aan de totale euthanasiecijfers: driekwart wordt uitgevoerd in Vlaanderen.”

Alle buitenlanders hadden ernstige en ongeneeslijke fysieke aandoeningen, zoals neurologische ziekten (bijvoorbeeld ALS), tumoren of een opeenstapeling van meerdere kwalen, waardoor ze hun lijden als onomkeerbaar en ondraaglijk beoordeelden. Ze moeten meerdere keren naar ons land komen voor afspraken met de artsen, of voor langere tijd in ons land verblijven. Wat niet gemakkelijk is voor erg zieke mensen die vaak al in een palliatieve situatie verkeren, en bijkomende complicaties hebben opgelopen.

Frankrijk werkt nu zelf aan wetgeving die euthanasie mogelijk moet maken, maar de vraag blijft of die de instroom naar ons land zal doen dalen. “Er zullen altijd Fransen blijven komen, maar minder”, denkt Jacqueline Herremans, advocate en voorzitter van de federale euthanasiecommissie. “De Franse euthanasiewet die in de maak is, laat het alleen toe in een terminale fase, en ook in een ‘geavanceerde’ fase. Dat laatste lijkt nog voor interpretatie vatbaar, maar het is twijfelachtig of iemand als de Franse acteur daarmee geholpen zou zijn.”

Twee minderjarigen

Het totale aantal overlijdens door euthanasie in ons land is de afgelopen vijf tot zes jaar wel sterk gestegen. In het coronajaar 2020 was er een knik in de curve, die daarna steil omhoog is gegaan. Zo stierven 4.487 landgenoten door euthanasie in 2025, terwijl dat er een jaar eerder 3.991 waren. Dat blijkt uit het tweejaarlijkse verslag van de Federale Controle- en Evaluatiecommissie Euthanasie aan het parlement, dat zopas werd vrijgegeven.

In beide jaren overleed telkens één minderjarige door euthanasie. En hoewel er altijd veel ophef ontstaat over euthanasie bij meerderjarige adolescenten en twintigers, gaat het ook in die groep om kleine aantallen: 12 in 2024, 20 in 2025. Het betreft dan vaak euthanasie wegens psychiatrisch lijden, dat ondanks opeenvolgende behandelingen niet verbetert, maar zelfs verergert, wat de aanvragers “tot wanhoop” drijft. Er zijn overigens in elke leeftijdscategorie mensen die euthanasie aanvragen om die reden.

Ook euthanasie vanwege dementie, dat voorlopig alleen nog maar in een vroege fase kan, blijft zeldzaam, met 56 gevallen in 2024 en 77 een jaar later.

Ook honderdjarigen

De aandoening die het vaakst tot een euthanasieverzoek leidt, is nog steeds kanker: in bijna 52 procent van de euthanasieën betrof het iemand met een onbehandelbare tumor – vooral vijftigers,

zestigers en zeventigers. Op twee komt “polypathologie”, of de opeenstapeling van kwalen die ongeneeslijk lijden veroorzaken, vooral bij mensen vanaf 80 jaar en ouder. Driekwart van de euthanasieën betreft trouwens 70-plussers, met een overwicht bij 80-plussers. Zelfs enkele 100-plussers overleden door euthanasie.

Het gaat dan bijvoorbeeld om ouderen die vaak hun evenwicht verliezen en vallen, daarbij neurologische problemen of hartlijden ervaren, of ook nog een spier- of skeletaandoening hebben. Ondanks talrijke behandelingen verbetert hun toestand niet en overheerst de pijn. Er kan ook sprake zijn van ernstige vermoeidheid, waardoor de persoon nergens meer toe komt en geen levenskwaliteit meer ervaart. Artsen stellen dan een existentieel lijden vast, op basis van de fysieke en psychische toestand van de patiënt.

Twee op de drie euthanasieën werden uitgevoerd op het verblijfadres: bij mensen thuis, of in een woonzorgcentrum. Dat strookt met de wens van de betrokkenen, want uit onderzoek blijkt dat de meeste mensen thuis willen sterven. Een kwart vond plaats in een ziekenhuis, een kleine minderheid in een palliatief centrum.

Herremans merkt nog op dat de verslagen die artsen naar de euthanasiecommissie doorsturen, nu geen anoniem luik meer bevatten. In 2023 oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de commissie haar controlefunctie niet goed kon uitvoeren op basis van anonieme gegevens. “Nu dat veranderd is, krijgen we van de betrokken artsen veel meer informatie. Dat is een goede zaak.”

Correctie doorgevoerd op 6 oktober 2026: de meeste Fransen die voor euthanasie naar België komen, kloppen aan bij het UL-team in Wemmel. In de eerste versie van dit artikel stond ten onrechte dat de meesten onder hen door Franstalige artsen in ons land worden geholpen.